

Filistre, kunde det vel hænde, at hendes gode Hjerter holdt hende tilbage fra at slaa det knusende Slag. Saa kunde hun pludselig stanse som for at hente efter Vejret, og Svaret blev da kun et mildt Udtryk med et ejendommeligt satirisk Smil, som da spillede om hendes Mund. Tilstrækkeligt Svar — for dem, der forstode det. Hun var overhovedet ikke just slagfærdig i Diskussionen; det var, som de fremmylrende Tanker ligesom slugte Ordene.

Marie Arnesen var en meget religiøs Natur, og hun blev i Halvtresserne stærk greben af Kierkegaards Skrifter. Al Fordømmelse af andres Meninger i saa Henseende var imidlertid fjern fra hendes klare Tanke og frisindede Aand.

Efter en lang Lærerindegjerning, udført med den største Samvittighedsfuldhed, levede hun senere i Kjøbenhavn saa at sige alene for at udøve menneskekjærlige Handlinger. Hun gav fri Undervisning til fattige Børn, tilsaa og læste i Asylerne og hjalp paa alle Maader, hvor hun kunde, og langt ud over, hvad man maatte antage at hendes smaa Midler kunde strække til til. En Besøgende traf hende en Vinterdag i hendes Stue uden Ild i Kakkelovnen. Paa et Spørgsmaal i den Anledning lød Svaret, at hun tilbragte det meste af Dagen i Asyl eller paa lignende Steder, hvor der jo var varmt, og hun trængte derfor ikke til Ild i Kakkelovnen hjemme. Hun var i højeste Grad nøjsom og ændsede knap legemlige Fornødenheder.

At vor sidste Krig med dens ulykkelige Følger virkede næsten knusende paa hende, er en Selvfølge; hun sygnede rentud hen i længere Tid derefter.

I Slutningen af Halvfjerserne tog hun med sin sædvanlige Iver og Varme fat paa Ritualsagen. Hendes Virksomhed herfor vil være de fleste bekjendt. om hun end ikke traadte frem under sit Navn. Hun satte en Adresse i Gang til Rigsdagen, som rundtom fra hele Landet fik talrige Underskrifter, men den naaede ikke at faa Flertal i Rigsdagen. Det gjaldt at faa det gamle fra Luther stammende Vielsesritual forandret efter et til Nutiden bedre svarende Indhold. Hun havde sat sig i Forbindelse med flere Præster, af hvilke Dr. theol. Paludan-Müller, den Gang Formand for Roskilde Præstekonvent, ganske delte hendes Mening. Pastor C. J. Brandt havde i dansk Kirketidende givet et Udkast til et nyt Ritual. Den nærmeste Anledning til hendes Griben fat paa den denne Sag